

FOGYATÉKKAL ÉLŐ EMBEREK NEMZETKÖZI NAPJA

PÁLYAMŰVEK

2023.

BAJAI
TANKERÜLETI
KÖZPONT

TARTALOMJEGYZÉK

ÁLTALÁNOS ISKOLA FELSŐ TAGOZATOS KOROSZTÁLY.....	2
Más vagyok	2
Magam.....	3
Nóra története.....	4
Foci.....	8
Veled is megtörténhet.....	9
Az új osztálytárs	11
Bella és a balhész 9.-esek	12
A szeretet gyógyító ereje	16
KÖZÉPISKOLÁS KOROSZTÁLY	18
Egy intő jel	18
Egy gyermek öröme.....	19
Elme	21
Vak Szerelem	22
Fogadd el	23
A másság mégsem más.....	24
Elfogadás	26
Utunk összeér.....	27
Emberi sorsok.....	28
Láb nélküli bátorság	29
Néma ajkak	30
Szeretnék látni hallani és érezni.....	31
„Más”	32
KATEGÓRIÁN KÍVÜLI ALKOTÁSOK.....	33
A mi történetünk	33
Az én jövőképem.....	34

ÁLTALÁNOS ISKOLA FELSŐ TAGOZATOS KOROSZTÁLY

Név: Vörös Nóra

Osztályfok: 7.

Intézmény: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola Belvárosi Tagiskola

Felkészítő: Filvig Ágnes

Más vagyok

Engem mindenki elfogad,
Létezem kissé máshogyan,
Fogják kezemet, akik szeretnek,
Oltalmaznak, védenek.
Gondját viselik lelkemnek,
Aggódnak értem eleget.
Dadusgatnak, féltenek
Áldást kérnek, életet,
Sorsom általuk teljes

Életemet igazgatják,
Lélekmelegítő szavak,
Engedelmességet nekik adok,
Támaszt, terhet rájuk rakok

Hálát tőlük kapok,
Áldott minden szavuk.
Létezem, tehát vagyok.
Angyalok, rátok hallgatok

Név: Engyel Emma
Osztályfok: 7.
Intézmény: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola Belvárosi Tagiskola
Felkészítő: Balaton Ágnes

Magam

Ez túl nehéz!
Nem tudja felfogni egy gyermekész,
még egy felnőttnek is túl merész.
S pont ezért feltűnő ez a különlegesség,

Sokszor mondják nem vagy elég jó,
sokszor gondolod ezt te magad is.
Ez a fájó érzés eltakarja önmagad,
ne hagyd, hogy ezen fönnakadj!

Azt motyogják, hogy sajnálom...
Ne engedd, hogy sajnáljon!
Ezt soha nem fogja megérteni,
Mert ezt egy átlag ember nem tudja elképzelni.

Koncentrálj arra, aki igazából vagy
Mert ha elhagyod Önmagad
Lehetetlen lesz az ördöglakat.
Fókuszban tarts, aki vagy és leszel...

Név: Denas Dorina
Osztályfok: 8.
Intézmény: Dunapataji Kodály Zoltán Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola
Felkészítő: Csókás Kinga

Nóra története

Egy téli napon kezdődött minden...

Szerpentinvárosban idén fehér karácsony volt.

A puha havas tájon a Nap apró fény sugarai megcsillantak a millió szemből álló hótakarón, hideg szél súvított tova, felkavarva a frissen hullott hótengert.

Bent a meleg, finom illatú nappaliban egy család éppen a múlttól diskurált, nevetgéltek s elmélkedtek. Hangulatuk derűs volt és hálával teli, mert mindenki itt van, végre együtt van a család. A mélyzöld színű fenyőn – amit apuka hozott be előző éjjel – az ékes gömbök mosolyogva tükrözték a körülöttük levő vidám arcokat.

– Jöjjön mindenki a fa köré, ajándékbontás jön! – kiáltott fel anyuka lelkesen.

– Juhé! Végre megtudom hogy mit kaptam! – kiáltotta vissza a kislány és ellépett az ablaktól, majd a hang irányába fordult. Gesztenye színű göndör haja szépen omlott le a válla között. Az arcbőrén apró szeplők díszlegtek. Anyukája kezét megfogva odavezette a fához. A kislány arcán fülig ért a mosoly, hiszen nagyon izgult, hogy milyen ajándékokat fog kapni.

– Az első ajándékot tőlem kapod, használd egészséggel, kislányom!

Nóri apukája felállt kényelmes foteléből az ajándékkal a kezében. Odasétált a gyermekéhez, szorosán átölelte és nyomott egy csókot orcájára.

– Boldog karácsonyt!

– Boldog karácsonyt neked is, Édesapám!

Forgatta kezében a dobozt, végigsimított minden oldalán, végül megtalálta a kiálló fület. Felnyitotta a fedelét. Lerakta a földre és belenyúlt. A keze beleütközött egy fém tárgyba.

Édesapja a segítségére sietett.

– Majd én kivesszem, mert nehéz. Egy mozdulattal kivette a tárgyat és lerakta.

A kislány körbe tapogatta a fémet, kitapintotta a billentyűket, a fém kart és a hosszú hengert is a tárgy tetején. A szeme könnybe lábadt.

– Anya, Anya, nézd mit kaptam! Már nekem is van írógépem, mint a többi lánynak az iskolában! Pólójának ujjával letörölte könnyeit.

A következő pillanatban nagy zaj keletkezett.

Nóri megszeppenve fordult a bejárati ajtó felé, ugyanis onnan jött a nagy zsvivaj.

Egyik pillanatról a másikra valami puhát érzett az ölében. Az arcát valami hideg érte, rögtön feleszmélt a meghökkenésből, ugyanis rájött, hogy ez a puhaság nem más, mint egy kiskutya.

– Boldog karácsonyt kívánok! – mondta meleg hanggal édesanyja – ő itt az újdonsült családtagunk, ő lesz a társad, a segítőd és a támaszod.

– Ő lesz a szemed, hogy lássa helyetted a vadregényes tájakat, amiket megálmodsz.

– Köszönöm! Köszönöm, anya és apa, mindkettőtöknek, ennél jobb karácsonyom még sose volt.

A szülők meghatódva nézték, ahogy egyetlen gyermekük könnyeit törölgetve örvend az ajándékoknak.

Másnap az iskolában:

A Szerpentinvárosi Általános Iskola január 3-án nyitotta meg kapuit újra. A gyerekek újult erővel tértek be az iskola ajtaján, ahol kellemes meleg és még a hópehely díszek lógtak a plafonról.

Az 8. B osztályban már nagy volt a zsidvajgás, amit a terebélyes, véget nem érő folyosók tovább hangoztattak.

– Képzeljétek, én ékszereket kaptam karácsonyra, de nem ócska bizsut, hanem igazi ezüstöt– dicsekedett Kiss Luca megmutatva új nyakláncát és karkötőjét.

– Luca! Ez nagyon menő! Nekem sok pénzt adtak, majd jól elköltöm édességekre! – ujjongott Tóth Maja, a 8. B osztály legrosszabb tanulója.

– Maja, azt én is kaptam, de szerintem ez egy alap dolog – csatlakozott egy pillanatra Bálint a beszélgetéshez, majd tovább is ment a másik osztályba.

– Én megkaptam a benzines quadot, amit annyiszor nézegettem a neten, nem is értem, miért nem tudták előbb megvenni – sóhajtott Fazekas Gergő.

Egyszer csak Nóri csatlakozott a beszélgetésükhöz.

– Én aputól kaptam egy írógépet, anyukámtól pedig egy kutyust, nagyon örültem neki, mivel Braille gépet kaptam, így már én is tudok írni papírra – mesélte lelkesen Fakó Nóri.

A társaság többi tagja egymásra nézett, ejtettek Nóri felé egy grimaszt – amit a vak lány nem láthatott – majd hangos kacagásban törtek ki.

– Jaj! Kaptam egy kutyát! Milyen nagy szám! – gúnyolódott legelőször Luca.

– Kaptam egy írógépet, jaj valamilyen más névvel, azt hiszem, ezzel különleges vagyok! Már évek óta mindenkinek van írógépe. De te még normálisan se tudsz írni, ebben is más vagy! – mondta a magát Maja.

– Nórácska, egyáltalán hogyan akarsz írni, ha nem is látsz? – fogta a hasát nevetve Geri.

A lány nem bírta tovább hallgatni a gúnyolódást, így sietve távozott a teremből. A mosdóig meg sem állt, ahol lekuporodott az ajtóban. Szeméből patakokban folytak a könnyek.

10 perccel később újra az osztályban volt, és még mindig azok a mondatok cikáztak az fejében. Brigi néni besétált az osztályba és rögtön bele is kezdett a mondanivalójába:

– Figyelem! Az osztály összes tagját arra szeretném megkérni, hogy holnapra mindenki írógéppel írjon egy pár gondolatot a karácsonyról és a mai napról. Akinek a fogalmazása a legjobb osztályzatot kapja, kikerül az iskolai faliújságra és felolvashatja a felső tagozat előtt a 2. szünetben.

– Na vajon a vak Fakó Nóra képes lesz írni egy jó fogalmazást? – súgott össze padtársával Gergő óra végén.

– Kétlem! – nevetett Maja.

– Majd meglátjátok! – mondta ki véletlenül hangosan Nóri, ezzel magát és a kis klikket is meglepve. Brigi néni megszólalt, ahogy Nóri becsukta az ajtót.

– Szeretném felhívni a figyelmeteket, hogy mi egy elfogadó közösség vagyunk, és az a viselkedés, amit ti hárman tanúsítotok, az egyáltalán nem helyénvaló. Ha továbbra is piszkálni fogjátok, be kell hívassam a szüleiteket. A gyerekek megszeppenve indultak haza az iskolából.

Nóra mikor hazaért, kedvenc helyére kuporodott. Az írógépe az asztalon volt, benne friss, még üres lappal pihent. Nóri nem tervezte meg, mit szeretne írni, szimplán csak az ösztöneire hallgatott. Vett egy mély levegőt, és lenyomta az első karaktert. Mivel Braille írógépe volt, így kényelmesen tudott gépelni, nem sietett.

Szabadjára engedte bátran a fantáziáját, szívét-lelkét beletette ebbe az irományba. Nemcsak a teljesítményvágy hajtotta, hanem az élvezet is, mindvégig hatalmas mosollyal az arcán írt.

Már a nap is nyugovóra tért, a csillagok gyönyörű körtáncot jártak az égbolton, ünnepelték a holdat, aki szép fényével megvilágította a havas tájat.

Mégis Nóra még mindig írt, anyukája kedvesen simított át a hátán, majd egy pokrócot tett a hátára. Majd egy forró csókot nyomott feje tetejére és gondossággal a hangjában szólt.

– Kicsim, már este 9 óra van, ne maradj fent sokáig. Tudok valamiben segíteni?

– Rendben anya, nem maradok. Pont most lettem kész, illetve szeretnék kérni valamit. Egy másik lapra le tudod írni latin betűkkel, hogy mindenki el tudja holnap olvasni a fogalmazást?

– Persze szívem, reggel már az asztalodon lesz, jó éjszakát!

Reggel 6-kor már úgy pattant ki Nóri szeméből az álom, mint ezelőtt még sohasem.

Felkapta az asztaláról mindkét papírt, belerakta kedvenc dossziéjába és észrevette, hogy a másik lapon – amit anyukája írt – van egy kis gömb jelzés. Nóri elmosolyodott, anyukája megjelölte a papírt, hogy melyik a teteje és melyik oldalon van az írás.

Ahogy beért az iskolába, rögtön megcsapta piroskás arcát a melegséggel teli iskola.

Az izgalomtól görcsbe rándult a gyomra, de egyáltalán nem zavarta, helyette vett egy mély levegőt és beült az első órára.

Az első óra után megkereste a tanárit és határozottan bekopogott. Szerencséjére pont Brigi néni nyitott ajtót. Átnyújtotta a két papírt majd egy szokásos szóváltás után visszaindult a tanterembe.

Újabb 45 perc után a nagy szünet következett, amiben mindenki megtudja, hogy kinek lett a fogalmazása nyertes. Mindenki kint állt, az osztályban sokan beszélgettek.

– Szerintem az enyém lesz a legjobb! – Fecsegte Luca túlságosan nagy magabiztossággal.

– Biztos vagyok benne én is – biztatta Maja, mintha ő tudná, hogy kié lett az első hely.

Brigi néni megjelent és abban a pillanatban mindenki csendben maradt, majd az ő irányába tekintett.

Nóra izgult, szinte minden porcikája remegett, nagyon igyekezett összeszedni magát, izgult, hogy mit gondoltak az irományáról.

– Kedves gyerekek! A döntés megszületett. Még mielőtt elmondom, hogy kié lett az, felhívnam a figyelmet arra, hogy mindenki jó fogalmazást írt. Senki se gondoljon arra, hogy rossz lett, mert ti igenis tudtok írni! – Mondta kedvesen a diákoknak, majd folytatta.

– Akkor nézzük, ki lett a szerencsés tanuló.

– Annyira érzem, hogy az én nevemet fogja mondani! – lelkesedett Luca.

– Aki a legjobb fogalmazást írta, az nem más, mint Fakó Nóra! – kiáltotta boldogan, majd a szemével kereste őt.

– Fakó Nóri anyukája jóvoltából ti is el tudjátok olvasni a faliújságon, de nemsokára hallhatjátok Nóri előadásában.

Mikor a lány meghallotta a saját nevét, olyan felhőtlen boldogság öntötte el, hogy azt nem lehet kifejezni. A többiek mind nagy tapsba kezdtek, gratuláltak, örvendtek.

Csak néhányan nem tudták elhinni, hogy ő lett a nyertes. A szájuk tátva maradt, nem hittek a szemüknek és fülüknek. Leginkább viszont Luca volt kiakadva, nem értette, hogy hogyan történhetett ez.

Nórit páran segítve óvatosan Brigi nénihez kísérték, közben záporoztak felé a gratulációk.

– Gratulálok, Nóri, gyönyörű írás volt!

– Köszönöm Tanárnő! Nem tudja elképzelni, hogy ez mennyit jelent! – mondta hálásan, és majdnem elpityeredett.

– Fogalmazásod nagyon megható volt, és örülök, hogy te is ki tudsz teljesedni a többiek között. Gyerekek, egy kis figyelmet szeretnék kérni! Fakó Nóra 8.B osztályos tanuló felolvassa az írását. – kiáltotta a tanárnő.

Nóri kicsit idegesen lépett az asztalhoz. Az ujját az első karakterhez érintette, majd belekezdett:

– Kint a puha havas tájon, ahol a napfény sugara megcsillan a sima havon, élt egy kislány.

Egy kislány, aki nem látott. Vak volt. Számtalan akadály gördül majd az életébe, de tudja, hogy sokan állnak mellette. Reméli, minél több barátot tud szerezni az iskolában és rengeteg élményben lesz része. Tudjátok, ő sokat lát a világból, mert „jól csak a szívével lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan” ... A szavak tovább folytak belőle.

Nagy tapsvihar fogadta Nórit, mindenki odament és megölelte jó szorosan. Hamarosan 3 diák tűnt fel mellettük, nem mások, mint a piszkálódó bagázs.

– Nóra, szeretnénk mondani valamit - szólította meg félelemmel a hangjában Maja.

– Ne haragudj azért, amit mondtunk - folytatta Gergő lehajtott fejjel.

– Nem gondoltuk komolyan, csak még sose találkoztunk hozzád hasonlóval és nem tudtuk, hogyan álljunk hozzád – magyarázta Luca hevesen.

– Nagyon sajnáljuk. Reméljük, meg tudsz bocsátani – kérték mind a hárman egyszerre.

Nóra pár pillanatig csak hallgatott, emésztette a szavakat. Aztán egyszer csak megszólalt.

– Megbocsátok. Csak azért, mert tudom, hogy ti nem tudjátok elképzelni, hogy milyen az én helyzetem. Amikor az ember valami ismeretlen dologgal találkozik és nem tudja, miként kezelje, automatikusan hárít – nyugtatta őket a lány és megölelte őket.

– Szuper gyerekek! Nagyon örülök, hogy megoldódott köztetek a vita. Hármótoknak köszönöm az őszinte bocsánatkérést, Nóri neked pedig, hogy ilyen éretten kezelted. Remélem, mindannyian tanultatok ebből a gyerekes gondból. Többet elő ne forduljon!

A nap további részében mindenki jól érezte magát, mindenki boldog volt. Nóra végre felhőtlenül örült, hogy ennyi barátra tett szert.

Így kezdődött az új év a Szerpentinvárosi Általános Iskolában.

Név: Varga Dávid
Osztályfok: 7.
Intézmény: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola Kertvárosi Tagiskola
Felkészítő: Szigeti Andrea

Foci

Mostanában csak foci van
Kártya-album lázunk van.
Játszanék én naphosszat,
De nincs idő mi hagyna ma.

Focipálya kicsi lett
Régen jobb volt méretileg.
Sok gödör a barátunk
Futunk, esünk majd gólt vágunk.

Passzolás is lehetne
Csak mindenki önzőcske.
Gólpasz is van néha még,
Utána mintha eltűnnék.

Név: Répási Blanka
Osztályfok: 8.
Intézmény: Nagyasszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium
Felkészítő: Buresné András Szilvia

Veled is megtörténhet

Éjfél előtt vagyunk pár pászod perccel, szilveszter van, ahogy lepörög előttem az idei év, hát mit mondjak, van mit kívánnom!

Történetem január 4- én kezdődött. A tavalyi tanévben is, a téliszünet hosszabb lett a fűtés számla miatt. Mivel ünnepek alatt nem sokat találkoztunk röplabdás csapattársaimmal, így megbeszéltük, hogy elmegyünk jég korcsolyázni. Sajnos nagy butaságot csináltam, óvatlanul megálltam és fellöktem a jégen. Nagyon rosszul estem, és elmozdult több csigolyám, és egy el is tört. Azt mondják, hogy nagyon jók az esélyeim a teljes gyógyuláshoz. De egy ideig szigorú szabályokat kell betartanom. Ekkor még nem gondoltam milyen nehéz is lesz ez az egész, és hát őszintén megvallom azt hittem gyorsabban felépülök.

Balesetem másnapján felmerült, hogy nem is olyan egyszerű a gyógyulás, mint amit az ügyeletes orvos gondolt. Míg kiderült a sérülésem mértéke, addig sok-sok érzelmi hullámot átéltem. Volt, amikor nem is akartam senkit sem látni, és mélyen magamba fordultam reszkettem attól a lehetőségtől, hogy mi lesz ha. De újabb vizsgálatok sorozata szerencsére mindenkit megnyugtatott, nem maradandó a sérülés, de hosszadalmasabb a gyógyulás, mint elsőre hitték. Négy hétig feküdtem a kórházba. De szó szerint kell ezt venni szigorúan csak fekvés volt megsemm moccanhattam. Nem tudtam mi lesz, nagyon nem is mertem kérdezni. Láttam anyán, hogy próbálja leplezni aggodását, de ezzel csak még nagyobb kétejeket ébresztett bennem.

Egyik nap jött Ildikó, a gyógytornász, hogy délután mozogjunk egyet. Ekkor még nem gondoltam, hogy mire is gondol. De amikor bejött a kerekesszékkal akkor elsírtam magam. Ugye nem gondolja, hogy én tizennégy évesen, sportolóként, majd tolokocsiba fogok ülni? De kiderült igen, ha el akarom hagyni az ágyat, akkor minimum három hónapig csak vele, közlekedhetek. Ezt fel kellett dolgoznom. Aznap nem ültem bele a székbe, magamra hagytak a járgánnyal kettesbe. Másnap, edzés után bejöttek a csajok látogatni. Ahogy beléptek rögtön kiszúrták az új eszközt a szobámban. Páran ugyan olyan zavarba jöttek, mint én. Ahogy magyaráztam volna Kati bele huppant a kerekesszékebe, és elkezdett vele pörögni. Emlékeztetett milyen jókat szórakoztunk, amikor Juli mama oda adta játszani az övét és miket is műveltünk vele. Könnyörögtek, hogy mennyek le velük az aulába. Mikor látták, mindjárt megadom magam, ekkor Kata elviharzott. Nem sokára Ildivel jött vissza, aki még egy kerekesszékkal állított be. Kiderült a drága barátnőm lebeszélte, ő is úgy jön, mint én. Mikor bele egyeztem, hívtak még be kettő ápolót. Az ő segítségükkel tudtam át ülni a székembe. Az ágyban azért nem ülhetek, mert ott nem a tudok helyes testtartásomra figyelni, ami a gerincemnek megfelelő. Bevallom jól esett, hogy végre nem fekszem, de nagyon nehéz volt így is, hogy rávenni magamat, hogy lemennyek velük a többi ember közé. De barátnőim nem adták föl minden nap próbálkoztak valamivel hátha megtörök. Mikor egyik nap mind az öten beállítottak pizsamába, köntösbe és Kati kerekesszékebe, már én kezdtem őket sajnálni, és megadtam magam. Nagyon féltem lemenni, de megcsináltam! Szüleimet, lent vártuk, amikor megjöttek, nem akartak hinni a

szemüknek. Onnantól kezdve minden nap lent pizsipartiztunk, míg orvosaim azt nem mondták, hogy haza mehetek.

Nagyon örültem, de nem tudtam mi is vár rám igazán a nagyvilágba, így több keréken. Azt tudtam, hogy otthon párdolgot alakítottak, hogy minél jobb legyen nekem. Mikor haza értem azt hittem, nem hiszek a szememnek. Míg kórházba voltam teljes átalakulás történt az alsó szinten. Mivel az én szobám az emeleten volt, így megkaptam szüleim lenti hálójukat, és álmaim csajos szobájává varázsolták. Az alsó burkolatot lecserélték, mert küszöbök nehezítették volna dolgomat. A fürdőszoba kádja helyett hatalmas tusoló lett rakva ahova simán beférek kerekkel is. Csak hüledeztem, tudtam most ezt nem igazán engedhették meg magunknak. De szüleim rögtön nyugtatgattak, hogy ne aggódjak, most csak én vagyok a lényeg. Anya és apa is egész héten itthon voltak szabadságon, hogy segítsenek az itthon nekem. Abba maradtunk, hogy jövő heten kipróbáljuk az iskolát. Kati már második napja kerekesszékkal járja körbe a sulit, és jegyzeteli hol miért nem jó a közlekedés. Igen az első mozgáskorlátozotttanuló én vagyok. Igaz van lift az iskolába, de nagyon messze. Mindegy a semmitő ez is jobb, úgy voltam vele, lesz valahogy. Sosem gondoltam volna, de nagyon vártam már, hogy hétfő legyen itthon már kezdett nyomasztó lenni a helyzet. Apa vitt a suliba, elsős korom óta nem kísért be az iskolába tudtam, hogy akkor lesz nyugodt, ha bejön így nem szóltam semmit. Ahogy leparkoltunk, természetesen a vadonat új, mozgáskorlátozottaknak fenntartott parkolóba, Gábor és Ádám, osztálytársaim jelentek meg az autónk mellett, és biztosították aput, hogy majd ők segítenek. Ez nekem is meglepetés volt, mert, hogy is mondjam, mostanában más hullámhosszon vagyunk a srácokkal. Ekkor jött az újabb sokk, Kati. Ma sem hagyta otthon a nagymamája járgányát, és természetesen, erre is már rábólintott az iskola vezetősége. Nagyon jó volt végre ennyi kihagyás után bemenni tanórára. A környezetem a világ legtermészetesebb dolgának tekintette, hogy én most így vagyok. Mit ne mondjak, ez első napok nagyon fárasztók voltak, de bele rázódtam elég hamar.

A legjobbat még nem is mondtam, Ildi a gyógytornászmester minden nagy jött az iskolába, és a kisterembe megcsinálta velem a rehabilitációt is. Ez szüleimnek is hatalmas segítség volt, és nekem is. Állítólag, nagyon jól haladtam, de megbeszéltük nem siettetjük le a dolgot, és minden orvosi utasítást betartunk, betartok. Szinte újra kellett tanulnom járni, de ellehetett mondani, minden nap párlépéssel közelebb voltam a gyógyuláshoz. Orvosaim úgy döntöttek, hogy a biztosabb rehabilitáció miatt, még párhétet tovább üljek, de ez már meg sem kottyant, mivel tudtam, hogy tényleg gyógyulok, és csak az én érdekembe mondják. A kerekes szék elhagyása után is még sok feladat várt rám, de szerencsére sportolóként ezt már edzésnek fogtam fel. Az idei évben sajnos pályán nem álltam, de téliszünet után már az is megengedett.

Most, hogy itt állunk az újév kapujába, kívánságaim rendezgetése közben, rájöttem mindenem meg van, amit csak szerethetnék ennyi idősen.

Név: Kőmíves Piroska
Osztályfok: 7.
Intézmény: Bajai Szentistváni Általános Iskola Csávolyi Tagintézménye
Felkészítő: Horváth Gabriella

Az új osztálytárs

Eszter volt a legokosabb, legszebb lány az osztályban, talán még az egész iskolában is. Baráti köréhez az osztály legmenőbb lányai tartoztak, ők voltak a "Suli szépei". A lányoknál ezen kívül a "Focis csajok" és az "Emósok" (akik mindig feketében jártak) külön csoportot alkottak. A fiúknál is voltak barikörök: "Szépfiúk", "Amerikai focisták", valamint "Rapperek" elnevezéssel. Eszter az iskola legnépszerűbb diákjai közé tartozott, akit a többiek követtek és felnéztek rá. Legjobb barátnői Enikő, Amília, Ametiszt és Tiffany (Tifáni) voltak.

Szeptemberben elkezdődött az iskola az új osztálytársakkal. A "Suli szépei" - t kivéve minden csoporthoz további tanuló csatlakozhatott. A második tanítási napon egy kislány érkezett némi késéssel az iskolába - ő volt Dóri - akinél beszédfigyelmetlenséget állapítottak meg, mert nehezen fejezte ki magát, gyakran dadogott. Többször kellett iskolát váltania, mert az osztálytársai csúfolták, kirekesztették. A kislány szomorúan érkezett a suliba, mivel a sorozatos kudarcok után esélytelennek érezte, hogy az új társai befogadják.

Így is teltek az első hetek, senki nem ment oda hozzá és Dóri érezte, hogy a háta mögött a többiek összesúgnak, nevetnek. Csak a tanárok szerették volna Dórit felvidítani. Osztálytársai a pedagógusok kérésére sem próbáltak meg a kislánnyal megismerkedni, barátságot kötni és tovább folytatódott a piszkálódás lekicsinyelő megjegyzések emlegetésével. Az osztályfőnök próbált megoldást találni a problémára, ezért Eszterhez fordult és megkérte, hogy Dóri csatlakozhasson a baráti körükhöz, hiszen az ő csoportjuk létszáma hiányos volt a többiekéhez képest. Eszter azonban felháborodottan ellenállt a kérésnek. „Éppen Dóri, a mi barikörünkbe, ez örülség! Nem is szép, sőt olyan csúnya, hogy nincs is rá szó!” Bár Eszter sokat gondolkodott a következő napokban a pedagógus kérésén, Dórral való kapcsolatán nem akart változtatni, tovább ragaszkodott a véleményéhez.

Néhány nappal később tanítás után Eszter kivételesen egyedül ment haza és útközben észrevette, hogy Dórit több tanuló - köztük Enikő, Amília, Ametiszt és Tiffany - csúfolja, könyveit szétdobálja. Eszter eleinte csak nézte távolról a gyerekeket, majd rettenetes büntudattól és szégyenérzettől kísérvé odament az osztálytársaihoz és elzavarta a kötekedőket, beleértve a legjobb barátnőit is. Csak a két lány maradt, Eszter összeszedte Dóri könyveit, belerakta a táskájába, majd hazakísérte.

Másnap mindketten később érkeztek az iskolába, mivel Eszter megvárta Dórit. A tanárok a késés ellenére is örömmel fogadták a lányokat, akik idővel jó barátok lettek.

Eszter hatására a többiek is napról-napra jobban elfogadták a dadogó kislányt, akinek végül nem kellett iskolát váltania.

Név: Czobor Hanna
Osztályfok: 7.
Intézmény: Bajai Szentistváni Általános Iskola Csávolyi Tagintézménye
Felkészítő: Horváth Gabriella

Bella és a balhés 9.-esek

Van egy sulis, ahová különleges diákok járnak. Ez nem egy valódi ideál, ami egy valakiben megvan és akkor az a nagybetűs KÜLÖNLEGESSÉG, hanem inkább egy puzzle. Darabjai szanaszét, s ha együtt látja őket az ember, akkor értelmet nyer az egész. Tánc, gördeszkázás, versenyek és persze a 9. osztály. Ez az osztály a legbalhésabb mind közül. Tanórán evés, hastáncolás, kémia órán zenehallgatás és viccek, amit mindig hahotázás követ. Igen, ez a 9. osztály! De van egy ember az osztályban, aki komolyan veszi a tanulást, kedves, okos és szereti a kihívásokat. Mégis vele fog történni a legrosszabb dolog, és itt kezdődik igazán a történet. Reggel fél nyolc volt, sokan még a sulis előtt várakoztak, valaki még csak most ébredt fel igazán. Mikor megszólalt a csengőszó, szinte minden diák egyszerre vonult fel a termébe. Amikor Bella belépett az osztályba, minden a feje tetejére állt. A fiúk veszekedtek, verekedtek, dobálóztak vagy kiabáltak. Maja üvöltözött, hogy hagyják abba. Vivi sikított, hogy ne kergessék. Bella csak egyszerűen leült a padjára, és olvasott. Mikor benyitott a tanár, mindenki elhallgatott, vagyis csak próbáltak elhallgatni.

- 9. B! Most már elegendő van belőletek!- förmedt rájuk a tanár.- Lapokat elővenni, és írjátok az 1. feladatot!

-Jaj, ne már, ez mind a ti hibátok fiúk!- mérgelődött Vivi.

- Igen, neked meg nem kellene futkározva sikítani, mint egy óvodásnak! Jaj, bocs lehet, hogy az is vagy!- mondta Jázmin, felállva a padra. A tanár a fejét csóválja, szerinte teljesen elment az eszük.

- Jó, először is Jázmin megtenné, hogy leszállsz a padról? Dávid tedd el a telefonod! Bence te pedig kelj fel a földről!

- De tanár úr!- lóbálta a kezét Bence.

- Igen, Bence?

- Én nem fekszek, hanem edzek!- háborodott fel Bence.

- Jó, mit bánom én, hogy fekszel vagy edzel, de ha lehet ne az én órám.

A dolgozatokat megírták, de sajnos nem lettek valami jók. Bella és Jázmin jeles osztályzatot kapott, mindenki másnak egyes lett az eredménye.

-Rendben, mehetek szünetre, de szeretném, ha összeszednétek magatokat, mert ennek nem lesz jó vége! -mondta szigorúan a tanár.

Amikor vége lettek az óráknak, Bella rosszkedvűen hazaindult. Anyukája kérdően fordult Bella felé:

-Mi volt a suliban?

Bella tudta, hogy nem mondhatja azt, hogy semmi, mert akkor a szülei gyanakodni kezdenek, hogy biztos valamit nem mond el, ezért tömören közölte, hogy mi történt az iskolában:

- Semmi különös, csak a magyartanár szokás szerint kiakadt, ezért dolgozatot írtunk, ami szokás szerint rajtam és Jázminon kívül mindenki másnak egyes lett. Szóval csak a szokásos - hadarta Bella.

-Ez szuper!-lelkeseedett Bella anyukája.

Bella nem igazán értette, miért "szuper", amikor ez egyáltalán nem szuper.

-A szobámban leszek-mondta Bella az anyukájának.

Bella a szobájában a leckéjét csinálta, amikor váratlan vendég érkezett.

-Bella, itt a barátnőd!-kiabálta Bella anyukája.

- Bella!

- Jázmin!

-Mit csinálsz? Van valami terved? Vagy megint az a programod péntek délután, hogy unalmas könyveket olvasol, és béna filmeket nézel? Hát mi más is lehetne!

-Jázmin! -szólt kicsit kényszeresen Bella. -Ha megint azért jöttél, hogy a tudtomra add, hogy béna és unalmas vagyok, akkor már megtetted...Vagy újra ki szeretnéd fejteni, hogy mennyire szánalmas vagyok?

-Bella, te tényleg nagyon szánalmas vagy! Erre egyszerűen nem tudok mást mondani.

- Jó, értettem! Szeretnél esetleg még valamit? -kérdezte Bella.

-Lenne kedved eljönni a tizedikes lányokkal moziba, akik veled ellentétben legalább népszerűek? -kérdezte Jázmin.

- Nem, köszi, semmi szükségem pár nagylánnyal röhögni, és olyanokkal lenni, akik amúgy is rossz átlagot produkálnak. S ha még ennyi sem lenne elég, nincs kedvem olyanokkal barátkozni, akik minden szabályt megszegnek, és mindenkit lenéznek, akik valamit másképpen csinálnak! Szóval inkább maradok szánalmas, unalmas és béna! - válaszolta magabiztosan Bella.

Jázminnak szikrázott a szeme a dühtől.

-Hát jó, akkor maradj szánalmas, és csinálj nevetséges és gyerekes programokat! -válaszolta Jázmin, és becsapta maga mögött az ajtót.

Bella anyukája kérdő pillantással jött Bella szobájába.

- Anya, ő Jázmin! Csak ennyi -magyarázkodott Bella.

- Ja, hát persze, értem-mondta Bella anyukája és kiment a szobából.

Bella ezután vacsorázott, majd unalmában elaludt.

Másnap Bella sokat kínlódott, hogy mit húzzon fel. Szokásos reggeli dilemma. Miután végre elkészült, elindult az első órára. Megállt a sulis előtt és köszönt a többieknek:

-Sziasztok!

- Végre itt vagy Bella, tudod, hogy mennyire kedvellek -mondta köszönésként Zsolti.

- Földrajz házi? -vette elő a táskájából Bella.

- Ha már így felajánlottad.... -mondta Zsolti.

Bella odaadta a füzetét.

- Örök hála.

- Van földrajz házi? -kérdezte Bence.

- Majd Zsolti odaadja a füzetem.

- Kösz Bella, majd egyszer én is segítek-ígérte meg Bence.

- Bella! Kész vannak a fotók? -kérdezte szigorúan Jázmin.

-Neked is jó reggelt! -köszönt Bella. Jázmin csípőre tette a kezét és felszegett állal Bellára nézett.

- Fotókat vagy repülsz!

- Jázmin, te nem rúghatsz ki az irodalom szakköréről! -nézett Bella furcsán.

-Ki kérdezett? FOTÓKAT!!!-üvöltötte Jázmin .

-Jó, tessék, csak ne kiabálj!-kérte Bella. Odaadta a fotókat és bement a suliba Vivivel.

- Minden vágyam, hogy Jázmin az arcomba kiabáljon. De jó, röhögtessük ki magunkat reggel fél nyolckor! -mondta kínosan Bella.

-Még mindig nem ismered Jázmint? - kérdezte Vivi.

-Igazad van- reagált röviden Bella.

Az osztályteremben kérdőn néztek a tanári asztalnál ülő igazgatóhelyettesre. Amikor mindenki beesett a terembe, az igazgatóhelyettes megszólalt:

-Mélyen tisztelt 9. B! Megtudhatnám, hogy ki firkálta össze a matematika tanár tablóképét?

-Nem tudjuk, de az biztos, hogy mi nem!-kiabálta Alex.

-Sejtettem- mondta az igazgatóhelyettes. -Amennyiben nem derül ki, kénytelen leszek mindenkinek büntetést adni.

-Én nem csináltam semmit!-állították többen.

-Rendben, de mivel nem tudjuk ki volt, ezért mindenkinek jár a büntetés –közölte az igazgatóhelyettes.

- Mármint az egész iskolának?-kérdezte Zoé.

-Nem, csak az osztályotoknak.

-Tanárnő, honnan tetszik tudni, hogy a mi osztályunk volt? Hiszen mi olyan ártatlanok vagyunk -színészkedett Zsolti.

-Más osztály nem hinném, hogy ilyet csinál.

Mindenki próbált tiltakozni, de az órának gyorsan vége lett.

- Oké, ki csinálta? -kérdezte Jázmin.

-Nem tudjuk -válaszolták a fiúk.

-Na persze, ne játsszátok itt az ártatlant! Miattatok kaptam büntetést! Mondjátok el végre, hogy ki volt! -mérgelődött Jázmin.

-Bella – rögtönzött Dávid.

-Tessék? Nem, nem én voltam! Azt se tudom, hogy miről van szó! -mentegetőzött Bella.

-Dávid és Bence volt –szólalt meg Gábor. A többiek unottan sóhajtottak.

A nap gyorsan elrepült, Bella és Vivi együtt mentek haza.

-Vivi! Arra gondoltam, hogy átjöhetnél ma hozzánk, nagyon örülnék neki-kedveskedett Bella.

-Szívesen- mosolygott Vivi.

Bementek a házba, beszélgettek és filmeztek, majd valami félelmetes, ijesztő dolog történt.

-Most mi történt? -kérdezte Bella.

- Nem tudom. Semmi –válaszolta Vivi.

-Nem, nem a filmben, hanem itt, én én...- kereste a szavakat Bella.

- Bella jól vagy? -kérdezte félve Vivi.

- Nem, én nem látok!!!! -mondta Bella, törölgetve a könnyeit.

-Tessék? Mi az, hogy nem látsz? Ugye most csak viccelsz? -kérdezte Vivi riadtan.

-Nem, nem viccelek, nem tudom mi történt, de ÉN NEM LÁTOK!!! –kiáltotta a kislány.

Vivi kapkodva kereste a telefont, hogy hívja Bella szüleit. Mikor végre felvették a telefont, Vivi rémült hangjára Bella szülei hazasiettek, és a lányukhoz szaladtak.

-Bella jól vagy?-kérdték a szülők.

-Anya, Apa azt hiszem... Bella nagyon sírt. A szülei a lányt kórházba szállították. Sajnos az orvosok sem tudták kideríteni, hogy mi lehet a látásvesztés oka. Annyit mondtak, hogy hirtelen vakulás. Bellát mindenki meglátogatta, és rémülten néztek rá. Sokan elsírták magukat, és

szomorúan távoztak. Bella már soha nem látta a világot, soha sem látta a barátait és iskolába sem tudott többé egyedül menni. Minden megszűnt körülötte.

Különösen az fájt Bellának, hogy sokat nem értik meg, milyen érzés, amikor mindig észrevesznek a tömegben. Milyen a metrón utazni úgy, hogy kilógsz a sorból, akár akarod, akár nem. Ezt csak az tudja, aki átéli. A többi ember bele sem gondol ebbe, mert nem éli meg nap, mint nap. Bella sok mindent megtanult, mert ugyanannyi energia észrevenni valakit, mintazon fáradozni, hogy ne vegyük észre. Bella tudta, hogy semmi sem lesz ugyan olyan, mint régen, de muszáj megpróbálni. Már nem sírt, nem érdekelte mások véleménye. Bellában csak ez volt és ez adott neki erőt: oké, nagyon rossz még minden, de az élet megy tovább!

A legnehezebb dolog a világon, ha úgy kell tennünk, mintha minden rendben lenne, pedig szívünk szerint csak ordítanánk, hogy: VALAKI SEGÍTSEN MÁR!!!

Név: Szabó Szófia
Osztályfok: 6.
Intézmény: Újvárosi Általános Iskola, Baja
Felkészítő: Bada-Iványi Bernadett

A szeretet gyógyító ereje

Történt egy decemberi hideg napon, hogy a Virág család ikrek megszületését várta a bajai kórházban. Az elsőként született kislány Hanna, egészségesen jött a világra.

Testvére sajnos egy órát élt csak születése után. A család nagyon szomorú volt.

Hanna mindig vágyott az ikertestvéreire, vagy arra, hogy kistestvére szülessen.

Ekkortájt Mórahalmon egy hasonló korú kislány, Ancsi élt szüleivel, aki szép eredményeket ért el az iskolai triatlon versenyeken.

Egy borús, deres reggelen súlyos balesetet szenvedett szüleivel. Szüleit elvesztette és Ancsi két lábát térdtől lefelé amputálni kellett. A sok fájdalom és szenvedés után a kislányt a nagymamája nevelte tovább Baján.

Az én iskolámba, az én osztályomba került, a 6. osztályba.

Az osztályfőnökünk bemutatta az új osztálytársunkat, aki már tolószékben érkezett az iskolába. Szomorú szemmel elmesélte élete tragikus történetét. Valamennyien könnyes szemmel hallgattuk végig és nagyon sajnáltuk.

Eleinte többen is segítettek neki. Kitolták az udvarra szünetekben és beszélgettek vele.

Azonban ahogy teltek - múltak a napok, a hetek, a kicsöngetés után mindenki kifutott az udvarra játszani, így ő egyre inkább magányossá kezdett válni.

Csak Hanna maradt Ancsi mellett. Igyekezett sokat viccelődni, hogy minél többször megnevettesse és vidám perceket szerezzen neki. Szerette, ha boldognak látta őt. Egy más mellett ültek az órákon és ebédszünetekben is. Egyik nap Ancsi észrevette, hogy barátnője nyelvtan óra után könnyes szemmel nézi a kettes dolgozatát.

- Ne sírj! – vigasztalta Ancsi.

- Hidd el, úgy igyekeztem és megint kettesre sikerült.

- Én segíteni szeretnék neked a tanulásban. Ugye elfogadod a segítségem?

Az elkeseredett lány egy mosollyal viszonzta a felajánlást.

A szülőknek és a nagymamának is nagyon tetszett a kislány önzetlensége. Sokat tanultak együtt, és rövid időn belül a nyelvtan dolgozatok kettesről négyesre, majd ötösre sikerültek.

A nagymama és a szülők közeli, szinte rokoni barátságot kötöttek egymással, a két lány pedig testvérként szerette egymást.

Az őszi időszakban a testnevelés órákat hosszú évek óta az uszodában tartották meg.

Ancsi triatlonos múltja miatt nagyon jól tudott úszni. Szomorú lett, hogy ő már nem tud teljesíteni, ő csak néző lesz.

Hanna bátorította fogadott testvérét, hogy ne féljen részt venni az úszás órán.

Az uszoda is biztosította a megfelelő felszereléseket ahhoz, hogy aktív résztvevője legyen az óráknak, a lány pedig bizonyítani szeretett volna mindenáron.

Az osztály nagy meglepetésére és örömére, ott edzett Vereczkei Zsolt paralimpia bajnok, bajai úszó is. Mikor meglátta a két boldog kislányt, akik egymás mellett úsztak és azt, hogy Ancsi

mennyire kitartóan próbálkozik, barátnője pedig milyen féltéssel és odafigyeléssel van felé, felajánlotta a segítségét, hogy edzéseket tart neki.

Azt a boldogságot, amit ekkor érzett a lány, leírni sem lehet. Egyből igent kiáltott.

Hanna szülei felajánlották, hogy minden edzésre leviszik az uszodába, és amiben csak tudják, támogatni fogják.

Ettől a naptól kezdve, mintha kicserélték volna Ancsit. Volt célja és egyre több dicséretet, biztatást kapott. Az úszásban egyre nagyobb örömét lelte és egyre keményebben dolgozott azért, hogy minél jobb legyen. Idővel a kitartó munkája szép eredményt hozott neki. Eljutott a paralimpia versenyre, ahol az egész osztály egyszerre izgult érte, és szurkolt neki.

- Hajrá Ancsi! – kántáltuk torkunk szakadtából.

Korcsportjában a dobogós II. helyezést érte el. Az egész osztály felnéz rá és büszkék, hogy egy ilyen fantasztikus embert ismerhetnek. Most már egy gyerek sincs, aki az iskolai csengőszó után kifut az osztályból és magára hagyja. Mindenki a tolószékét szeretné tolni és mindig mellette szeretnének lenni.

Úgy érzem, eleinte nehéz volt a társunk különbözőségét elfogadnunk, de megszerettük őt, teljes szívből. Az akarata, kitartása, a szorgalma volt az, ami megváltoztatta az életét. Mi pedig bátorítottuk így magabiztos lett, elfogadtuk őt, így boldog lett.

KÖZÉPISKOLÁS KOROSZTÁLY

Név: Bagó Boglárka
Osztályfok: 12.
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő: Bedőné Okner Ildikó

Egy intő jel

A Földön hol annyi ember él
Sokszínűség nem sokat ér.
Hisz van aki csak fél,
S semmi jót nem remél.

A lelkeket kik belülről emésztik,
S őket a romlásba rekesztik,
Mit mondhatnék én,
Vesszen mindenik!

Hisz minden ember más és más
Nem lehet minden pompás.
Vannak kik nem tapasztaltak fájdalmat, kint
S ők nem tudják mit is jelent,
Küzdeni, remélni.

Honnan is tudnák?
Könnyű ítélni lenézni és
Nem belegondolni,
Hogy társaikat az élet miként tudja sodorni.

Az elfogadás és a tisztelet alap,
Nem terem rothadt fán jó falat.
Lényeg az egyenlőség,
Így lesz a termés gyönyörűség.

Az élet szépsége a sokszínűségben rejlik,
A rejtvényt sem egyedül fejtik.
Ha az emberek romlottságuk kivirágoztatását megejtik,
Rájönnek, a boldogság s tudás a testi
Vagy akár szellemi sérültek szívében és fejében ugyanúgy rejlik.

Legyünk hát tekintettel,
Ne illessük őket szemét nevekkal.
A kételyeket vessük el,
S közös erővel éledjünk fel!

Név: Répási Balázs
Osztályfok: 10.
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő: Petrás Éva

Egy gyermek öröme

Nagyon rosszul ébredtem. Nyúzott voltam, rosszul aludtam, nem jól viselem a hidegfontot. De nem lustálkodhatom, mert kilenckor indulunk Balatonlellére, ahol anyu barátnője lakik a családjával, oda megyünk Áron nyolcadik születésnapját ünnepelni.

Emlékszem arra a napra, amikor született, sosem fogom elfelejteni. Hasonlóan ébredtem, mint ma. Ahogy kimentem a szobámból, éreztem, hogy ez a nap nem olyan, mint a többi. Nem tudtam, hogy mi történt, de valami biztos, egy front sosem okoz ekkora feszültséget. Amint kimentem a konyhába, apa szemeit kezdtem fürkészni. Intett, hogy menjek utána, és kiment a nyári konyhába, én követtem.

- Este bevitték Katit a kórházba, beindult nála a szülés. - Mesélte apa. Kati anyu legjobb barátnője.

- Mi ebben a tragédia? Úgy is szenvedett már, legalább hamarabb meglesz a baba. - Okoskodtam, azt hittem, vicces vagyok.

- Ne beszélj már badarságot. Az a baj, hogy ha most születik, akkor koraszülött lesz, és az nem jó. Még nem elég nagy az önálló élethez. Szerintem ma nyugodtan játszatsz a szobádban, a lényeg, hogy anyát ne idegesítsed. Ahogy bementünk, csengettek. Laci volt az, Kati férje. Mindenki nagyon meglepődött. Anya és Kati nagyon jó barátok, Lacival is jóban vannak, de nem gondoltuk volna, hogy az első dolga lenne a mai napon bennünket meglátogatni.

- Bemehetek?- Kérdezte. Láttuk rajta, hogy nagyon zaklatott. Anyu bekísérte.

A szobámból hallottam mindent. Laci csak egy szót szólt.

- Megszületett! - Néma csönd, nem mondott többet, csak elkezdett zokogni.

Anyu átölelte, próbálta finoman faggatni. Mi nem tudtunk semmit, fogalmunk sem volt, mekkora a baj, de hogy valami nincs rendben, azt tudtuk, mert a csönd elárulta. Eddig bele sem gondoltam, hogy egy baba születése nem csak happy end lehet.

- Nem érdelem meg őket! - fakadt ki belőle, és csak ismételte.

Mi még mindig semmit sem tudtunk. Itt már anyunál is elszakadt a cérna, és kérte, hogy mondjon már valamit. Egy kis idő elteltével Laci végre elkezdett érthetően beszélni. Elmesélte, hogy hajnal 4 körül megszületett Áron, de nem is láthatták még. Elvitték, mert újraélesztést kellett végezni, ami végül sikerült, de az agyi károsodás sajnos nem kizárt. Bármilyen biztosat csak 48 óra múlva tudnak mondani.

Anyu csak hallgatott, nézett maga elé döbbenően.

- Kati? - kérdezte anya aggódva.

Kiderült, Kati sem találkozhatott, állítólag stabil az állapota, de az elkülönítőben lesz estig. Laci egy telefonszámot kotort elő a zsebéből, hogy itt kell majd érdeklődni öt óra után. Egyébként sem lehetne vele találkozni, mert az influenzajárvány miatt nem lehetett sokáig a kórház területén. Ekkor megint elkezdett zokogni. Ismét magát kezdte hibáztatni. Senki nem értette, hogy miért okolja magát, miben vétett. Ekkor már apa is bekapcsolódott, hogy hagyja

már a hibáztatást vagy mondja el, hogy mi történt, mit csinált, mert semmit sem értenek az egészből.

- Én csak gondoltam, de csak egy pillanatra futott át az agyamban! Esküszöm, legbelül nem azt akartam! - mondta Laci.

Anyának kezdett összeállni a kép. Kiderült, hogy Laci szörnyű dologra gondolt, amikor az újraélesztést végezték. Igen, arra gondolt, hogy mi lesz, ha sikerül, és beteg lesz a gyermeke. Ő ezt nem tudja elviselni! Nem akarja! Ez nem volt benne a terveikben. Ki fog gondoskodni róla, ha ők már nem lesznek?

- Azt kívántam, ha beteg lenne egész életében, akkor... - csak zokogott tovább. Majd folytatta.

- Nem érdemlem meg őket, nem érdemlem meg a boldog életet! Szörnyű ember vagyok! Nem tudok így Kati elé állni. Hogyan nézzenek így a drága egyetlen fiam szemébe?

A szülei próbálták megértetni vele, hogy biztosan nem ő az egyedüli, aki ilyenre gondol hasonló helyzetben. Ettől még mindenki tudja, hogy a legjobb apuka lesz a világon, és nyugodjon meg, minden rendben lesz, és az vesse rá az első követ, aki hasonló dolgokat már átélt, és nem voltak benne kételyek. Sokáig beszélgettek, s sikerült kicsit jobb lelkiállapotba hozni Lacit. Semmit nem evett, látni lehetett rajta, hogy emésztí a bánat és a bűntudat. Nagyon sajnálta, ki sem mertem lépni a szobámból.

Fél négy körül csörgött a telefonja, ismeretlen szám, alig bírt beleszólni. A kórházból hívták, hogy bemehet a feleségéhez. Még le sem rakta a telefont, szaladt is, szinte repült. Kati jól volt. Ezután a koraszülött osztály felé vették az irányt. Kiderült, hogy az újszülött állapota kielégítő, de még mindig kérdéses, hogy szenvedett-e károsodást. Hetekig bent volt szegényke a kórházban, Laci el sem mozdult mellőle. Sajnos kiderült, hogy lassabbak a reflexei és a mozgása is. Tornát ajánlottak heti rendszerességgel. Két éves sem volt, de már tudták, hogy a hallása és a látása is károsodott. Ennek ellenére szépen cseperedett. Csak azt eszi meg, amit szeret. Legutóbb, amikor nálunk jártak, anyu megszórta a fánkot porcukorral, és nem volt hajlandó belőle enni a cukor miatt. Kiderült, valamiféle szenzoros étkezése van. Nem eszik meg semmit, ami por alapú dologgal meg van szórva. Egy biztos, szülei mindent megtesznek érte. Születése után eladták a házukat, felszámolták a vállalkozásukat, és elköltöztek Szegedre, mert ott találtak megfelelő fejlesztőt, akihez hetente háromszor vitték. Csodákat művelt vele. Vagy lehet, hogy Áron a csoda? Laci azóta új projektbe kezdett, annak lesz a megnyitója, a születési bulival összekötve. Egy koraszülötteknek, illetve bármilyen komplikációval született gyermekek fejlesztésével foglalkozó központot hozott létre Lellén. Áron imádja a Balatont, amint tudtak, odaköltöztek.

Néha az az érzésem, hogy Laci azóta is korábbi gondolatai miatt vezekel, de tudom, hogy Ő egy nagyszerű ember, Áron meg a legcukibb nyolcéves, akit ismerek.

Név: Drenyovszki Csenge
Osztályfok: 11.
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő: Fekete Szilvia

Elme
(Nagybátyámnak)

Minden elme más.
Máshogy működik, máshogy funkcionál,
és néha becsap minket,
hogy többet érünk a másiknál.

Lehet az ember fekete vagy fehér,
lóghat a nyelve és folyhat a nyála,
de merem állítani,
hogy nem fogsz találni elragadóbbat nála.

Lehet, mikor megkéred, hogy gyengén csukja be a kocsiját,
bevágha az orrod előtt.
De az is lehet, hogy a tehetetlen
kisgyermek éneke szemében, most ezzel nagyon nagyot nőtt.

Vígasz neki a lárma,
vagy lehet épp a csönd.
Erről befolyástalanul, önzőn, mindig
a kis belső hangja dönt.

Jegyezd meg, a lényeg,
hogy mindannyian a teremtető Isten gyermekei vagyunk,
és hogy születésünktől fogva,
a szeretet a vérvonalunk.

Név: Demeter Eszter
Osztályfok: 9.
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő: Fekete Szilvia

Vak Szerelem

Nem látom,bár érzem.
Hiszen vak vagyok,
Nem látom a tájat,
a színes világot.

Nem látom, bár érzem,
a csodás illatát,
friss rózsás bőrének,
bársony tapintását.

Nem látom,bár érzem,
lágyság és selymes haját,
kezem csodás testén,
a karcsú derekán.

Nem látom,bár érzem,
igaz szeretetét,
és az oly bonyolult,
keserű érzését.

Nem látja bár érzi,
hogyan nem tart örökké,
hisz egy vakkal élni,
nem tökéletesség.

Nem látja,bár érzi,
páromnak lenni nehéz,
mégse képes menni,
vak szerelmünk mindent felemészt.

Név: Práger Ráhel
Osztályfok: 11.
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő: Petrás Éva

Fogadd el

Fut, lép, csoszog az ember.
Hiszen természetes ez a folyamat.
Néha megállunk, felnézünk, s rájövünk,
e rohanó világban nem csak mi vagyunk.

Vannak kik, némák, szótlanok.
Mások vakok, nem látók.
Vannak, kik nem érzékelik, hogy rohan a világ.
De ez nem, nem lehet korlát.

Az elfogadás fénye ragyogjon,
mindenkit összekapcsoljon.
Minden ember járjon együtt az úton,
hol a különbség szépséget hozzon.

A fogyatékoság, nem korlát,
a szíveket szeretet járja át.
Az elfogadás és szeretet útján járva
megmutatjuk, hogy mindenki otthon lelhet e világban.

Név: Molnár Zalán Ferenc
Osztályfok: 12.
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő: Farkasné Bekes Rita

A másság mégsem más

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy Rue nevű kislány, aki egy békés kisvárosban élt, Lissében, Amszterdamtól nem messze. Okos és élénk gyermek volt, akinek szemei úgy csillogtak, mint egy átlagos kislányé. Rue azonban más volt, mint a város többi gyermeke, ez megkülönböztette őt a többiektől.

Rue kerekesszékes volt, a lábai nem működtek, amelyet egy műtét közbeni komplikáció következménye lett. A kerekesszéket ügyesen navigálta a Lisse macskaköves utcáin és füves ösvényein. Fizikai korlátai ellenére Rue tele volt kalandvágygal.

Kezdetben a gyerekek és a szomszédság nem tudta, hogyan reagáljon Rue újszerű jelenlétére. Gúnyos suttogások és kíváncsi pillantások követték őt az utcán. A vele egykorú gyerekek gyakran játszottak együtt, futkostak és nevetgéltek, míg ő messziről figyelte őket. Vágyott arra, hogy újra részese lehessen a játékuknak, de a kerekesszék gát volt neki.

Rue magányában többször is kiment a városban található tó partjára, mert tudta, hogy a tó melletti játszótéren vannak a korabeli társai. Ahogy nézte őket, úgy tűnt, hogy nagyon jól szórakoznak. A gyerekek is észrevették a lányt, és gúnyos nevetésük visszhangzott a vízen. Rue szemében könnyek gyűltek össze, mert arra vágyott, hogy ne legyen kiközösítve, és ő is csatlakozhasson hozzájuk.

Ekkor egy hang törte át magányát. Mrs. Wilson volt az, egy idős asszony, aki galambokat etetett a tóparton. Mrs. Wilson már sokszor látta a lányt, amint a tó túlsó partjáról figyelte a többi gyereket. Odament Rue mellé, és kedvesen mosolygott.

"Rue - mondta -, azt hiszem, több van benned, mint ami látszik. Lehet, hogy nem tudsz úgy futni és játszani, mint a többiek, de a szíved tele van szeretettel, és ez is egy ajándék."

Rue felnézett Mrs. Wilsonra, és a szeme ismét könnybe lábadt. Mrs. Wilson folytatta: "Készítsünk egy tervet, kedvesem. Ültetünk egy kertet, amely nem messze lesz a tó partjától, egy helyet, ahol majd csatlakozhatsz a játszó gyerekekhez, és együtt játszhattok".

A következő hetekben Rue és Mrs. Wilson ültetettek egy kertet, tele élénk virágokkal, magas bokrokkal és illatos fűszernövényekkel. A kertet gondosan úgy alakították ki, hogy Rue kerekesszékeivel is járható legyen, sima egyenletes utakkal és kerekesszékekkel is játszható játékokkal. Rue számára a kert a boldogság helye lett.

A kert híre elterjedt az egész városban. Felkeltette a többi gyermek figyelmét, és hamarosan elkezdtek felfedezni a gyönyörű kertet, hogy megcsodálják a virágokat. Eleinte a gyerekek által voltak tétovázások, de Rue barátságos viselkedése elérte célját, hogy Rue újból játszasson társaival.

Kis idő múltával terjedt a kert híre is. A kert találkozási ponttá, az elfogadás helyévé vált. A többi gyerek hamarosan rájött, hogy Rue nem különbözik tőlük a legfontosabb dolgokban. Szeretet lakozott a szívében, mint bárki másnak.

Egy nyári napon, a városlakók a virágos kert körül gyűltek össze. Nemcsak a kert szépségét ünnepelték, hanem az ottani új barátságokat is. Rue, akit barátai vettek körül, igazán boldog volt. Megmutatta a városnak, hogy a kerekesszéke nem jelent akadályt az élet főbb dolgaiban, és hogy ugyanolyan ember, mint bárki más.

Rue története megmutatta városnak, hogy nem a képességeink határoznak meg minket, hanem a szívünkben rejlő szeretet, és kedvesség.

Ez a virágoskert idők múltával kinőtte magát egy hatalmas nagy virágos kerté. Világi látványosság lett belőle.

Név: Anderla Vivien Réka
Osztályfok: 10.
Intézmény: Bajai SZC Kossuth Zsuzsanna Technikum
Felkészítő: Tamás Dóra Mariann

Elfogadás

Édesanyám fontosnak tartotta már kiskoromban azt, hogy tisztában legyek vele, nem minden ember egyforma. Ha sétálok az utcán, ne nevessem el magam, ha éppen azt látom, hogy segítségre van valakinek szüksége. Segítőkész legyek, ne forduljak el! Kollégiumban élek, ahol vannak társak, akik mások, mint mi, de ők is emberek. Senki nem bántja őket, ami valljuk be, a mai világban nem megszokott.

Anyukám óvodában dolgozik. Munkahelyet váltott, hogy kisgyerekekkel tudjon foglalkozni, számára ez nagyon fontos lett. Ők is találkoznak sérült gyerekekkel. Mindig meséli, hogy aznap mi történt, ami szívmelengető. Ilyenkor ülünk a kanapén, és mindannyian a családban megkönnyezzük, ahogy csak mondja az eseményeket. Most érkezett hozzájuk egy új kislány Lizettnek hívják. A kislánynak gyenge látása van, ami azt jelenti, hogy ő nem lát úgy, ahogy mi. Színeket nem igen tud felismerni, közlekedni sem tud egyedül. Úgynevezett merev pásztázó bottal jár, ami biztonságot ad neki. Lizett nagyon félt attól, vajon a többi kisgyerek hogyan fog hozzá viszonyulni, ha meglátják ezzel őt. Gyorsan le is tette a botot, elkészönt anyukájától, és igyekezett be a csoportszobába. A kisgyerekek hatalmas szeretettel és vidámsággal fogadták. Leült, és kezdtek megismerkedni, kíváncsian kérdezték, hogy mi az a bot, amivel bejött az óvodába. Lizett félt elmondani, de összeszedte bátorságát, és elmondta a többieknek. A gyerekek odafutottak hozzá, hogy közelebbről, jobban lássa az új barátait. Folytatta a mesélést, és mindig kíváncsian kérdeztek tőle a többiek. Lizett nagyon megörült, hogy nem nevetik ki, vagy épp nem taszítják el maguktól a társai. Kimentek játszani az udvarra. A kislányt is hívták, de nem tudott a botja nélkül kimenni. Egy kisfiú, Ábel segítőkészen odament hozzá. A kislány nem győzött elég hálás lenni a kisfiúnak. Ahogy látták ezt a többiek, ők is igyekeztek segíteni az új barátjuknak. Ebédidő volt már, a kislány enni sem nagyon tudott egyedül. A gyerekek látták, ahogy az óvó nénik, dajkák segítenek neki, Ábel is odaült, és ő is szívesen tette ezt. Amikor vége volt a napnak, Lizett anyukája jött gyermekéért, a kislány boldogan ment hozzá elmesélni, milyen volt az első nap az óvodában. Lizett azt mondta, nem bánja, hogy mesélt erről a gyerekeknek, mert így sok barátja lett, és elfogadták őt olyannak, amilyen. Az anyuka nem győzött könnyes szemmel hálálkodni az óvó néniknek és a gyerekeknek is. Az elfogadás és a segítőkészség mélyen meghatotta, és örömmel töltötte el Lizettet az első nap után.

A tanulság, hogy mindenki próbáljon megértő és tisztelettudó lenni, valamint segítőkész, mert rengeteg örömet tud ez okozni annak, aki éppen nem ugyanolyan, mint te vagy bárki más.

David R. Hawkins szavait idézve:

„Az elfogadás azt jelenti, hogy az élet szabályai szerint élünk, így szükségtelen másokat vagy az életet hibáztatni bármiért!”

Név: Mata-Víta Ágnes
Osztályfok: 10.
Intézmény: Bajai SZC Kossuth Zsuzsanna Technikum
Felkészítő: Tamás Dóra Mariann

Utunk összeér

Milyen furcsák a felnőttek, azt suttogják,
más vagyok, nem is értem, miért
mondják, ezért jobb lesz, ha most
hallgatok.

A sok gyerek meg úgy kiabál, nyüzsög,
mozog szüntelen, nem érti, hogy kell
most a csend, maradj inkább most
velem!

Én is játszok csak én máshogy, nem
figyelek, azt hiszed, pedig az én
gondolatom pont úgy szárnyal, mint
neked.

Egymás mellett, igaz máshogy látjuk mi
a világot, mégis kell, hogy közös legyen
neked s nekem tanárod.

Jó tanító megtanítja, hogy utunk egyszer
összeér, fogadj el, ha másnak is látsz, s
az élet máris többet ér.

Szeretet és elfogadás, ezt kérem én tőled,
ha felnősz és sorstársat látsz, ne másnak
lásd, a fő ez.

Név: Szabadi Lilla
Osztályfok: 12.
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő: Bedőné Okner Ildikó

Emberi sorsok

Egy régi igaz történettel kezdeném, amit nagyanyám mesélt. Kalocsa környéki faluban éltek egy jó közösségben. 50-es évekről írok mikor nagyon nehéz volt falun az élet az egészséges ember számára is, nem beszélve ha valaki fogyatékkal élt, különösen ha az egy gyerek volt.

A faluban cigány család lakott, hat gyerekkel és közülük Vince, aki 10 éves volt és kettő mankóval járt. Okos, iskolába járó gyerek volt, a fiúk akkor is olyanok voltak hogy bebeszologattak neki, de mivel okos gyerek volt, ezért rá voltak szorulva egy-két feladatnál.

Abban az időben a napraforgót kézzel szedték, a gazdák hazavitték és este az otthoni elvégzett munka után bugászták. Vincus felső teste erős volt és nagyanyámékhoz tanulás után, nem várva az estét jött segíteni. Imádta az édességet és nagyanyámék csörgét sütöttek neki, örömmel vitte haza a többi testvérének is.

Teltek múltak az évek, 12 éves koromban nyáron egy lovas táborba kerültem. Feltűnt egy nagyon idős bácsi, aki ott gondozó volt. Észrevettem, hogy nagyon szeret bennünket, gyerekeket, megtanít minket a ló szeretetére, gondozására. Egyik alkalommal beszélgetésbe kezdtünk a bácsival és mit ad Isten ráismertem a nagyanyám Vincusára. Alig vártam, hogy elmeséljem a csodát, hogy ennyi sok év után sem sodorta el a gonoszság, fontos ott és szorgalmával bizonyított. Engem ez a történet annyira megfogott kiskoromban, hogy a fogyatékkal élőket mindig sajnálattal kezeltem. Nagyanyám elmagyarázta, hogy őket nem sajnálni kell, hanem embernek nézni és ha kell szükség szerint segíteni.

Tapasztaltam, hogy nagyon érzékeny a lelki világuk, könnyen sebezhetőek. Nem beszélve arról, ami szörnyűség számomra, hogy van, akit a saját családja sem fogad el, hányaveti sors jut nekik. Elgondolkoztam rajta, hogy mi, mai emberek a fejlődés magas fokán, hogy nem érezzük át a gonoszság súlyát. Találkozok én is beteg gyerekekkel, csodálom őket hogy ebben az elégedetlen világban apró örömek is boldoggá tudják tenni őket. Úgy érzem társadalmi összefogásra nagy szükség van, hiszem, hogy több jóérzésű, segítőkész ember él az országban, akik a fogyatékkal élő emberek úgymint nehéz életét kicsit megszépítik, egyenrangúvá teszik.

Név: Tóth Katalin Renáta
Osztályfok: 12.
Intézmény: Bajai SZC Kossuth Zsuzsanna Technikum
Felkészítő: Tamás Dóra Mariann

Láb nélküli bátorság

A nevem Anna, és volt egy autóbalesetem. Pár évvel ezelőtt, amikor azt hiszem 12-13 éves lehettem, a szüleim kocsival vittek haza. Egyik pillanatban még a kocsiban ültem, a másikban pedig elnyelt a sötétség. Éreztem, hogy van egy nagy üresség az emlékezetemben, mert a következő pillanatban egy ágyban feküdtem. Mint utóbb kiderült, kórházba kerültem. Aszüleim nem voltak velem. Először nagyon megrémültem, és nem értettem, mi történt. A kezemtele volt lila foltokkal, már persze ott, ahol láthattam azokat a kötésektől. Durva kórházi hálóing volt rajtam, a szám száraz, a fény pedig túl erős volt. A szobában rajtam kívül csak egy férfi ácsorgott fehér köpenyben. Kérdéseket tett fel, mint például: tudom-e hol vagyok, vagy mi történt velem. Rákérdezett a nevemre és még sok apró részletre, amiket nem tudtam, miért tett fel. Bejött két másik férfi, akik az ágyammal együtt eltoltak a gyerekosztályra. Miután a férfiak elmentek, nagy megkönnyebbülésemre megjelentek a szüleim. Rajtuk is volt pár kötés, és a szemük bedagadt a sok sírástól. Elmondták, hogy egy szarvas a kocsink elé ugrott, amitől a szélvédő berepedt, és mi fejjel lefelé beborultunk az árokba. A szüleim szerencsére megúszták pár üvegszilánkkal, zúzódással és agyrázkódással. Az én bal lábam viszont olyan szinten roncsolódott, hogy térd alatt amputálni kellett. Először fel sem fogtam az egészet. Azt hittem, hogy ez az egész csak egy rossz álom, vagy csak a képzeletem játszik velem. De amikor az anyám tehetetlenül sírni kezdett az ágyam lábánál, tudtam, hogy ez a valóság.

Az iskolába visszatérve a közösség teljesen megváltozott. Egyszerre úgy éreztem, mintha láthatatlanná váltam volna az emberek számára. Az osztálytársaim és a barátaim elkezdtek kerülni, nem hívtak többé programokra. Úgy emlegettek, mint a „láb nélküli lányt”, és kegyetlen megjegyzésekkel illettek. Egyetlen személy volt, aki nem fordított nekem hátat. Ő a legjobb barátnőm, Eszter. Eszter mindig is mellettem volt és támogatott. A baleset után még inkább segített, és soha nem hagyott egyedül. Nagyon nehéz időszakot éltem át, próbáltam feldolgozni az érzelmi trauma és a testi változások okozta fájdalmat. Azonban Eszter kitarzott mellettem minden lépésnél. Arra buzdított, hogy emeljem fel a fejemet és higgyek önmagamban! Az előítéletek és a bosszantó megjegyzések ellenére lassan megtanultam elfogadni az új testemet. Kezdetben nehéz volt az új életmódhoz alkalmazkodni, de beláttam, hogy még mindig ugyanaz a bátor és erős személy vagyok, aki korábban voltam, csak most épp egy láb nélkül. A boldogság visszatért az életembe, amikor találtam egy csoportot, ahol az emberek hozzám hasonlóan elvesztették egy végtagjukat. A csoporton keresztül új barátokra leltem. Egymást támogattuk és inspiráltuk, hogy el tudjuk fogadni az új valóságunkat és merjünk újra boldogok lenni. Az önbizalmamnak hála az iskolában újra visszaszereztem azt az elfogadást és tiszteletet, amit korábban élveztem. Lélekben megerősödtem Eszternek, és az új barátaimnak köszönhetően. Az egyéni harcok és csaták megmutatták, hogy a külső körülmények ellenére mindig képes voltam megtalálni az erőt a továbbhaladáshoz.

A történetem az elfogadásról, a barátságról és az önbecsülésről szól. Mindannyiunknak meg kell találni az erőt, hogy megszabaduljunk a meglévő előítéletektől, és hogy megvívjuk mindazokat a belső küzdelmeket, amelyekkel szembenézünk.

Név: Zsolt-Fa Panni
Osztályfok: 10.
Intézmény: Bajai SZC Kossuth Zsuzsanna Technikum
Felkészítő: Tamás Dóra Mariann

Néma ajkak

Egy világnak mondanám el történetem,
de nem tehetem, nincs hangom.
Ajkaimat beszédre nyitnám,
de nem tehetem, nincs szavam.

Se hangom, se szavam,
nem is volt soha.
Soha nem volt,
nem is várom,
ez is csak egy örök álom.

Zene szól vagy vers,
én egyiket se művelem.
Ajkaim szóra nem nyílnak,
nem hallom hangját a dalnak.

Becsüld hangod, szavad,
hangját versnek, dalnak.
Becsüld, hogy meghallhatod,
ajkaid szóra bírhatod.

Látni szép, de nem elég!
A szó súlyára vágyom én.
Tenger hullámszik bennem,
zúgó hangját keresem.

Név: Hábi Laura / Peák Anna / Tóth Nóra
Osztályfok: 9.
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő: Petróczki Mária

Szeretnék látni, hallani és érezni

Szeretném látni a világ kincseit,
amelyeket a nagyvilág felépít.
Szeretném hallani a reggeli madárcsicsergést,
S az emberek nevetését.
Szeretném érezni az esőcseppeket,
melyek a tenyeremből leperegnek.

Szeretném látni édesanyám mosolyát,
mely meleg fényt ad a sötétségben,
Szeretném érezni azt,
milyen a saját lábaimon állni és kezeimmel zenélni.

De nem láthatok, hallhatok, érezhetek,
Mert az élet elvette tőlem ezeket,
S egyetlen reményem az istenem,
mert visszaadta a hitemet, hogy
Láthatok, Hallhatok és Érezhetek ,
Így már a csend hangosabb,
a sötétség fényesebb
és az érzés erősebb.

Ez másoknak természetes,
hogy látnak, hallanak és érezhetnek,
De nekem ez nem adatott meg.
Én máshogy látok, hallok és érzek,
és máshogy élem meg az életet.
De nekem ez már így szép és természetes.

Név: Máté Emma
Osztályfok: 12.
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő: Bedő Lénárd

„Más”

Mit tennél ha most született gyermeked,
Másként látna napvilágot mint a többiek?
Mindent elárul az a tett,
Melyről döntenie kell egy szülőnek.

Eldobnád gyermekedet,
És elhagynád szerelmedet?
Senkinek tekintenéd azt,
Ki valójában mindent jelent?

Nem nevelnéd fel Őt,
És sírva keresnéd a Teremtőt?
Lemondanál róla,
S máshol próbálnád újra?

Hagynád, hogy mindenki bántsa,
Vagy szavakkal a földre rántsa?
Elvennéd tőle a lehetőséget,
Hogy megtapasztalja a teljes életet?

Pajzs helyett köddé válnál,
S védelmezés helyett tovább állnál?
Esélyt sem adnál neki,
Pedig még azt sem tudod valójában ki.

Kötelességedtől megfosztva magad,
Az egyszerűbb út neked a szebb gondolat?
Mely szerint Ő nem egy olyan gyermek,
Ki élete által nem hiába telnek a percek.

Vagy inkább,
Megsimogathatnád éppen hajas fejét,
És pólyába tekerhetnéd pici, apró testét.
Kitarthatnál szerelmed mellett,
Ki hónapokig két szívet melengetett.

Felkelhetnél éjszaka ha sír,
És ott lehetnél mikor megjelenik arcán a pír.
Elmondhatnád neki, hogy nem is olyan „más”,
És, hogy neked, jelenléte a megnyugvás.

Megvédhetnéd ha valaki bántja,
És kimondhatnád, hogy jár neki a hála.
Mert Ő tette boldogabbá életed,
Az által, hogy esélyt adott neked.

Esélyt arra, hogy szerető szülő lehess,
Öröméért, mosolyáért élhess.
Miközben együtt csodáljátok, milyen az élet,
És kiálltok amellet, hogy fontos minden lélek!

Nem hibája senkinek, hogy Ő „más”,
Hisz, minden vidám tekintet áldás.
Minden újonnan születő lélek tiszta.

S ne feledd!
Embertelen világban, embernek maradni ritka.

KATEGÓRIÁN KÍVÜLI ALKOTÁSOK

Név: Szabó Anikó
Osztályfok: 11.
Intézmény: Bajai EGYMI
Felkészítő: Oláh Erzsébet

A mi történetünk

Tizennyolc évvel ezelőtt kezdődött, amikor is bekerültem a testvéremmel a családba.

Én hároméves voltam, ő pedig hat. Zselyke már ott nevelkedett és a nyolcéves lány örömmel fogadott. Kezdeti szomorúságának oka a szülei hiánya volt. Egy évre rá Léna is megérkezett és előtte nagy izgalmat és örömet éreztünk.

Mi négyen testvéreként nőtünk fel. Jóban rosszban együtt voltunk. Nagyon jó helyre kerültünk. Mami, -mert így hívtuk őt- sajátjaként szeretett minket és tanított meg bennünket sok mindenre. Érzelmileg meleg légkörben fejlődhattunk és biztosította számunkra a háttérrel, a nyugodt körülményeket, az önzetlen és áldozatos munkája révén. Az ő családja segítségével is nehezebb lett volna neki, sokszor vigyáztak ránk, betegségünkben ápoltak. Az anyák napján mindig mindannyian meghatódtunk és együtt sírtuk végig az ünnepi műsort, mert a Mami is édesanya nélkül nőtt fel. Így egy nagy család vagyunk és nagyon szeretjük egymást! Tőle telhetően mindent megtett értünk.

A nyaralásokra, a közösen átélt élményekre, szívesen emlékszünk vissza és a mai napig emlegetünk néhány derűsebb alkalmat.

A sétahajón volt egy bűvész, aki szórakoztatott bennünket. Kártyatrükkökkel kezdte az előadását. Később a mutatványához keresett valakit, s éppen engem választott ki! Bele kellett másznom a varázsládájába, amiben elvarázsolta engem. Ezen a furfangon a családom nagyon meglepődött. Máskor egy újabb meglepetést tartogatott számunkra, amit titokban tudott tartani, delfinekkal úszhattunk! Hasonló különleges élményben azóta sem volt részünk.

Eltelt néhány év és felnőttekké váltunk. Léna szakmát szerzett és dolgozik. Zselyke jó állást kapott s hamarosan férjhez megy. Melissza az általános iskolát jeles tanulmányi eredménnyel végezte el, majd leérettségizett. Jelenleg a Szegedi Egyetem hallgatója, magyar-német fordítónak készül. A kemény, kitartó szorgalmával jutott el idáig és mi nagyon büszkék vagyunk rá!

A jó testvéri kapcsolat máig fennáll. Az ünnepeket csak együtt tudjuk elképzelni, amit mindig nagyon várunk. Mi egy nagy család vagyunk és nagyon szeretjük egymást!

Név: Kistamás Áron
Osztályfok: 12.
Intézmény: Bajai EGYMI
Felkészítő: Oláh Erzsébet

Az én jövőképem

Ha már gyermekkoromban megkérdezték volna tőlem: „Mi szeretnél lenni, ha nagy leszel?”- talán ezt válaszoltam volna: „Segítőkész!” Mindig segítőkész akartam lenni! Már korábban is a gyerekek és a szegények mellé álltam volna. Mire felnőttem még jobban megszerettem őket. A szüleim a bibliai alapelvekre neveltek és azt mondták, legyek mindig tiszta szívű. Az mellett, hogy testvéreimmel így élünk, azt gondolom, a hitéletet gyakorolni és erősíteni kell. Az iskolában műsorok alkalmával időnként én is fellépek a többiekkel, ahol felolvasok, éneklek, táncolok, furulyán játszom. Énekkari tag vagyok, ezért a templomban mise közben éneklünk, dicsőítést, Taize-dalokat. Azon a vasárnapi szentmisén, amikor gitáros alkalom van, én vetítem ki az énekeket.

Ez az írás a másokért élésről és a szeretetről szól. Én most elmondom, hogyan képzelem el a jövőmet. Úgy szeretném leélni az életemet, hogy legyen családom. Soltvadkerten fogok lakni, mert ott lakik a szívem választottja. Azért is, mert szeretem a vidéki életet. Megnősülök és gyerekeim fognak születni. Apává válok, a szüleim pedig nagyszülőkké. Boldog família leszünk. Alkalmanként meglátogatom az édesanyámat, édesapámat, nagymamámat és a testvéreimet. Az ünnepeket megtartanánk, születésnapra, névnapra ajándékoznék, de magam készítem is. Karácsonykor hazalátogatok a családommal Bajára, viszek nekik meglepetést: süteményt és bort. Apával együtt főzzük a halászelevet és ünneplünk. Ott lesz kemencém, ahol lángost, kenyeret, kiflit, készítek különféle lisztből. Szájmaszkot fogok viselni olyankor, mert meg kell védenem magam a szálló lisztől az allergiám miatt.

Hatalmas szőlőskert birtokosa leszek. Ez jól jövedelmez majd, ebből veszem meg a családi házamat is. Munkám elég sokrétű lesz: a szőlőbirtokon, ahol munkások dolgoznak, metszenek és kapálnak, de magam is végeznék kétkézi munkát. Különleges bor- és pálinka fajtákat állítunk majd elő és ezeket magunk értékesítjük is. A szüretelést gép végezné. Lesz helye a gépeknek és a pincében a fahordóknak.

Fontosnak tartom, hogy segítsem a rászorulókat, ahányan vannak. Sok munkám lesz a főzésnél, nagy adagot kell készíteni így ők nem maradnak majd éhen. Mindig segíteni kell, ruháztatni is, hogy meg ne betegedjenek. Ezt én rendkívül fontosnak tartom.

Pályázat írással is foglalkoznék, amely pénzforrásból gyerekeket ingyen táboroztatnék.

Masszázst is végeznék. Különleges gyógyhatású krémjeim is lesznek ehhez, mellyel javítom az emberek egészségét. Ezek által válna valóra az álmom, így tudnék hozzájárulni a betegek, a gyerekek és a szegények életének javításához.

Vágyam még az is, hogy a templomban sekrestyés legyek. A kántorkodás is megfordult a fejemben, mellyel küldetést végeznék el. Mindenhol a Jóisten szeretetét és dicsőségét hirdetném!